

fortæret af Hunger efter Retfærdighed, først og fremmest: Retfærdighed mod sin egen dyrebare Person, men ogsaa mod alle, hun saa lide Uret, Tjenestefolkene især, — en Trang, der aldrig tilfredsstilledes, ikke i Hjemmet, hvor de store Søskende tyranniserede de smaa, ikke i Kirken, hvor der kun var Tale om de underordnedes Lydighed, aldrig om deres Ret, — selv lydig udadtil, men i kogende Oprør indvendig og derfor, — hvad der var værst af alt, — altid pint af Samvittighedsnag, medens ingen Magt skulde formaa hende til at tilstaa, hun havde Uret; lukkende sig sammen i sig selv for hver uvenlig Berøring, med stadig Trang til fuld Aabenhed og Meddelsomhed, — det er intet Under, om hendes Sind forekom andre „ligefrem djævelsk“, som hun selv kalder det. „Alt dette er højst pinligt, men jeg husker virkelig kun lidt fra den Tid, som ikke er pinligt“.

Hendes meget barnlige religiøse Forestillinger blev den første Trøst i denne Strid med hele Verden og sig selv. Hun tænkte en hel Del paa „Himlen“, „et Sted, fuldt af hvide og lilla Krokus“.

Om Søndagen i Unitariernes *) Kapel sad hun i Forventning om, at Verdens Undergang forhaabentlig vilde indtræffe, og en Engel komme lige fra Himlen ned gennem Tagvinduerne for at hente hende bort i hele Menighedens Paasyn: da skulde hun faa Oprejsning for al lidt Uret. Men ofte i fortvivlede Øjeblikke ønskede hun ved Selvmord at fremskynde den lykkelige Overgang fra Jord til Himmel — en Gang havde hun allerede faaet den store Køkkenkniv fat — og hun nød de Samvittighedsnag, hendes nærmeste da vilde lide. Gud, mente hun, tilgav hende nok, hvis hun dræbte sig selv; thi — og her kom Betydningen, som Tanken om Gud fik i hendes Barneliv, — „medens jeg var angst for hvert eneste Menneske, jeg saa, var jeg aldrig det mindste bange for Gud“. Fra denne Følelse af Tillid udviklede hendes religiøse Liv sig. Hendes Tro fik en dobbelt Betydning for hende: en beroligende og en ansporende Indflydelse. Først gav den hende i Tanken om Guds alt omfattende Kjærlighed den Hvile og Glæde, hun haardt

*) Unitarierne ere en Sekt, der anse sig for kristne og tro paa Bibelen, men anse Kristus for blot Menneske og forkaste Treenighedslæren.

Red. Anm.